

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Petra Příhody a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: S. Q. L., zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou v Praze 2, I. P. Pavlova 3, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2005, čj. OAM-311/VL-10-ZA08-2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2005, čj. 56 Az 34/2005 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 3. 2005, čj. OAM-311/VL-10-ZA08-2005, žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Namítla, že žalovaný nesprávně kvalifikoval zjištěný skutkový stav a pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřiradil skutkovou faktickou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ustanovení § 12 zákona o azylu, resp. minimálně překážce vycestování upravené v § 91 téhož zákona. Rozhodnutí žalovaného o zamítnutí její žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné s tím, že žalobkyně neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nemá oporu ve skutkovém stavu věci, protože žalobkyně v průběhu správního řízení skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu uvedla. Žalobkyně dále doplnila, že o udělení azylu žádala mj. proto, že se chtěla vyhnout potrestání ze

strany čínských úřadů pro členství jejího bratra v hnutí F. G. V této souvislosti upozornila na zprávu Ministerstva zahraničí USA, která se zabývá náboženskou svobodou v Čínské lidové republice za rok 2002, s tím, že informace v ní obsažené prokazují pronásledování osob cvičících F. G.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 30. 6. 2005, čj. 56 Az 34/2005 - 18, zamítl, neboť dospěl k závěru, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí žalovaného vycházelo, byla dostatečná a právní závěr žalovaného, vyjádřený v rozhodnutí, je v souladu se zákonem.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností v níž uvedla, že její bratr v Číně vyznával zakázané cvičení F. G. Z tohoto důvodu byl pronásledován policií a od června roku 2002 byl nezvěstný. Policejní orgány i poté docházely do její rodiny a dotazovaly se na bratra. Stěžovatelka se začala obávat, že by místo bratra mohly zatknout a uvěznit jiného člena rodiny, odcestovala tedy do zahraničí, aby se vyhnula konfliktu se státními orgány. Stěžovatelka tvrdila, že vzhledem k uvedené situaci je na místě zkoumat, zda jsou v jejím případě dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Zákon o azylu blíže nevymezuje, co jsou humanitární důvody, výklad tohoto pojmu proto závisí na uvážení správního orgánu. Uvážení nemůže být ani příliš široké ani příliš zužující, meze správního uvážení je nutné soudně přezkoumat. Stěžovatelce nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedla ve své žádosti (legalizace pobytu, obava z chování policejních orgánů, obava z návratu), nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele, zejména za situace, kdy je nutno zvážit politickou situaci a stav dodržování lidských práv v Číně. Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka navrhla přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Uvedl přitom, že při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu mu již nevznikla povinnost zkoumat případné naplnění podmínek pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti za odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní

rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam a negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti samotné posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud o věci uvažil takto:

Těžištěm kasační stížnosti byly námitky týkající se neudělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu. Konkrétně stěžovatelka namítla, že vzhledem k její osobní situaci bylo na místě zkoumat, zda jsou u ní dány důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Jestliže výklad pojmu humanitární důvody závisí na uvážení správního orgánu, je nutné meze tohoto správního uvážení soudně přezkoumat. Stěžovatelce přitom nebylo řádně zdůvodněno, proč důvody, které uvedla ve své žádosti, nejsou důvody hodnými zvláštního zřetele.

Nejvyšší správní soud shledal tyto námitky nepřipustné, neboť je stěžovatelka neuplatnila v žalobě. Z pohledu přezkumu kasačním soudem jde tedy o nový důvod, který stěžovatelka neuplatnila v řízení před soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak učinit mohla; takový důvod kasační stížnosti je nepřipustný (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka dále namítla, že krajský soud pouze konstatoval závěry, ke kterým došel žalovaný, proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.

Při posouzení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů vyšel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75¹), z níž vyplývá, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, přičemž se musí jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, a nebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

Kasační stížností napadený rozsudek však v daném případě netrpí nedostatkem důvodů, když z jeho odůvodnění je zcela zřejmé, o jaké skutečnosti krajský soud své rozhodnutí opřel a z jakých právních úvah přitom vycházel. Z rozhodnutí krajského soudu jednoznačně vyplývá, proč se ztotožnil s názorem žalovaného. Odůvodnění soudního rozhodnutí je logické, vnitřně konzistentní a dostatečně srozumitelné. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným.

¹ <http://www.nssoud.cz>

Nejvyšší správní soud tak zhodnotil jedinou přípustnou stížní námitku jako nedůvodnou. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné jiné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2006

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu